

Conclusies

De Commissie verzoekt het Hof:

- Vast te stellen dat door de goedkeuring en instandhouding van de vereisten voor pensioenkapitaaloverdracht zoals vervat in de artikelen 19a, eerste lid, onderdeel d, en 19b, leden 1 en 2 Wet op de Loonbelasting 1964; artikel 40c Uitvoeringsregeling Invorderingswet; artikel 10d, 3, van Uitvoeringsbesluit Loonbelasting 1965; alsook Bijlage IV bij besluit DGB2012/7010M inzake internationale aspecten van pensioenen, het Koninkrijk der Nederlanden de verplichtingen niet is nagekomen die op die lidstaat rusten krachtens de artikelen 45, 56 en 63 VWEU;
- het Koninkrijk der Nederlanden te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie is van mening dat de Nederlandse wettelijke regeling betreffende de vereisten voor overdracht van pensioenkapitaaloverdracht opgebouwd in de zogenaamde “tweede pijler”, de aanvullende pensioenopbouw via de werkgever, onverenigbaar is met het vrij verkeer van werknemers, van dienstverlening en van kapitaal. Hoewel deze vereisten van toepassing zijn op binnenlandse en buitenlandse overdrachten zijn deze gemakkelijker vervulbaar door binnenlandse pensioenuitvoerders dan voor buitenlandse pensioenuitvoerders die in hun eigen lidstaat van vestiging pensioendiensten willen aanbieden aan aldaar werkzame werknemers die eerder in Nederland pensioenkapitaal hebben opgebouwd. Bij gebreke aan het voldoen aan de door de wettelijke regeling gestelde eisen worden de in Nederland opgebouwde pensioenkapitalen in de heffing betrokken.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Bundesgerichtshof (Duitsland) op 11 juli 2022 — BM/LO

(Zaak C-462/22)

(2022/C 359/59)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: BM

Verwerende partij: LO

Prejudiciële vraag

Begint de in artikel 3, lid 1, onder a), vijfde en zesde streepje, van verordening (EG) nr. 2201/2003 ⁽¹⁾ bedoelde wachttijd van een jaar respectievelijk zes maanden voor de verzoeker pas te lopen met de vestiging van zijn gewone verblijfplaats in de lidstaat van de aangezochte rechter of is het voldoende dat er bij het begin van de toepasselijke wachttijd aanvankelijk slechts sprake is van een eenvoudig verblijf van de verzoeker in de staat van de aangezochte rechter en dat zijn verblijf zich pas daarna, in de periode tot de indiening van het verzoek, ontwikkelt tot een gewone verblijfplaats?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000 (PB 2003, L 338, blz. 1).